

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

LII. Epistola Episcoporum Provinciæ Ponti, Ad Leonem Imperatorem.
Piissimo & Christianissimo imperatori, Cæsari Leoni, triumphatori, semper
Augusto, Euippus, Petrus, Ioannes, Gratianus, episcopi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

Patricius episcopus Tyanorum metropolis, secundum vestrae pietatis sanctionem, meam manifestavi sententiam de Calchedonensi Synodo, quia eam suscipio, nihil contrarium sanctis patribus sapientem. similiter autem & de Timotheo, sicut supra scriptum est: & manu mea subscripsi, & potestatem vestram multis oro custodiri temporibus.

Eustathius episcopus Paterni, similiter.
Theodosius episcopus Nazianzi, similiter.
Aristomachus episcopus Colonorum, similiter.
Cyrus episcopus Cubistulæ, similiter.
Ambrosius episcopus Alunæ, similiter.
Patrophilus episcopus Iustinopolis, similiter.
Anebrius episcopus Doalæ, similiter.

LII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PROVINCIAE PONTI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo imperatori, Cæsari Leoni, triumphatori, semper Augusto, Euippus, Petrus, Ioannes, Gratianus, episcopi provinciae vestrae Ponti.

Vos equidem inuictissimos atque Christianissimos principum quis non laudet, terrarum orbem sapientia gubernantes, & principatum fortiter obtinentes, & optimum æquitatis fundamentum, hoc est, amorem quem circa nos geritis, digna ædificatione ponentes? Aperte namque per hæc monstratur, quia nulli fuit aliquando cuiuslibet rei sic feruentissimus amor, sicut vestrae pietatis imperio, ut Christianorum populus possit augeri, & ad maximam gloriam potestatemque perducere, quem penitus in malis esse non finitis. Nec vos ab huiusmodi voluntate suspendit neque fauor populi, neque multitudo pecuniarum, nec quaestus gloriae, neque quod rex regum esse videris & nominaris, nec omnia reliqua, quibus agnoscitur humana felicitas. Nihil itaque horum omnium vos ita lætificat, quomodo ut per vestram maiestatem nos exultemus, & per nos vestrum apud Deum & homines approbetur imperium, & insolubilis apud vos potestas permaneat in æternum. Propterea siquidem alienigenarum quidam populus, qui pridem nostram provinciam veluti suam inuaserat, non magno labore subiectus est, sed & omnes

circa Romanū imperium gentes inimicæ destructæ sunt. Vos autem hæc omnia secundo loco ponentes, tamquam diuina manu protecti, nostram concordiam valde requiritis, bene scientes, quia vestra securitas ecclesiarum pace consistit. Nam si fuerit pax inconcussa, immobiliter seruabuntur vniuersa. Nos itaque quis digne possit flere, sciens verborum facta considerare, & passiones lamentationibus æquare? Quoniam pacem quam a patribus percepimus, non seruamus, & eius tantum nomen audiuius, hanc nec leuiter venerari cognoscimus. Solutum est enim vinculum caritatis, thesaurorum nostrorum pax direpta est. O quanta sunt mala! protrahimur enim passionibus nostris ad gemitus. Nostra fuit caritas aliquando: paterna est hæc hereditas, quam in nobis per discipulos Dominus thesaurizauit, dicens: *Mandatum vobis do nouum, vt diligatis adinuicem*. Sed hanc hereditatem priores quidem successores filii a patribus suscipientes, vsque ad nostros patres inuiolabiliter seruauerunt: hæc autem luxuriosa generatio non seruauit. Quomodo lapsæ sunt de manibus nostris, caritate defluente, diuitiæ? Nos caritate pauperes sumus, & inimici de malis nostris locupletantur. Ait enim Psalmista: *Zelatus sum super iniquos*. Nos paululum transeuntes, quod scriptum est legamus: *Zelati sumus super iniquos, pacem peccatorum videntes*. Illi siquidem sunt concordēs alterutris, & sibimet copulantur, & velut funes sua perplexione roborantur: nos autem nec consentimus adinuicem, neque nostris sententiis concordamus, cum nullus ignoret, quia sanctæ & laudabilis Trinitatis primum bonum sit pax & indiuisio. Vnde & Deus vnus & est, & esse creditur, non minus propter concordiam aut æqualitatem substantiæ, sed etiam vt nomen hoc vnitatis Deo sit commune cum aliis, quibus gaudet. Pax enim, & caritas, & similia, vocitatur, per hæc nomina nobis præstans, vt his virtutibus transformemur ad Deum. Secundæ vero post Deum potestates, id est angelicæ cælestesque virtutes, nihil ita libenter habent, quomodo quietem tumultusque vacationem. Deinde siue leges creaturæ respiciamus, quia cælū & terrā & mare & totus hic mundus, maximum Dei elementum atque mirabile, quod etiā Deus declarat, donec con-

Ieron. 13.

Psalm. 72.

Ibid.

stiterit, & pacem ad semetipsum habuerit, manens in propriis naturæ terminis, & nihil alterius contingens, neque vincula suæ harmoniæ digrediens, quibus artifex ratio omnia colligauit, mundus est, quod vocatur præcipua pulchritudo, qua nihil poterit quilibet hic clarius aut magnificentius inuenire: mox autem ut pacem amiserit, & mundus esse cessauit, & illud pacis bonum quale fuerit, tumultuatione monstratur. Et ut relinquamus populos & ciuitates, & choros, & militias, & domos, & nauium complementa, & coniugia atque societates pace quidem creuisse, tumultuatione vero defecisse; ad Israel veniamus, & aliorum flagello corripiamur. Illi namque donec pacem habuerunt, & adinuicem & ad Deum, sanctus populus, *Dent. 7.* & pars Domini & regale sacerdotium vocabantur, & a *Exod. 19.* principibus regebantur gubernatis a Deo, & columnæ eos ignis & nubis nocte dieque deducebant, ut inter eos *Exod. 13.* adstantes: mare vero Moyfis virga percussum, velut vitrum in aliqua summitatis parte vsque ad finem sectum, ab initio litoris vsque ad terminum alterius probatur esse diuisum, ut & Moyfes cum omni populo in fundo constitutus sine vlla infusione, adustus etiam sole, & pedibus abyssos in siccitate fundi ingrediens, non timuerit repentinum murum ex fluctibus fabricatum, hinc & hinc instar muri conspiciens aquas fuisse coagulatas. Esurientibus *Exod. 16.* autem cibus est cælitus allatus, fontem petra sitientibus *Exod. 17.* ministravit: pugnantibus autem manuum extensio pro *Ibidem.* innumeris millibus fuit, & triumphos oratio contulit, itinera præparauit. Ab horum facie flumina recedebant, *Iosue 3.* imitantia mare cognatum. Sol stetit iusti oratione vinc- *Iosue 10.* tus, & proprio cursu subsistens, occasionem persequendi concessit, augmentum quotidianæ mensuræ largitus est. Sed & propter sacerdotum ambitum, tubarumque *Iosue 6.* sonum, murus hostium fortissimus est commotus. At ubi iam mente languere cœperunt, & legem vmbra futurorum sæpius conculcare, & prophetas clamantes spernere, deinde euangelica miracula quæ per Christum sunt facta, respicientes, id est, conceptum sine permixtione, incorruptam natiuitatem ex Virgine, & desuper inuisibiliter testificantes voces ei, cuius supereminet dignitas, & naturalium infirmitatum salubritatem non aliqua medi-

*Matth. 14.
& 15.*

cina, sed puro sermone & iussu voluntatis effectam, & mortuorum regressionem, & timorem dæmonum, & potestatem passionum in aere. Et super maria gressum, non diuiso per vtramque pelago, nec in fundo nudato gradientibus secundum miracula Moseos, sed ipsa superficie gressibus quasi terræ constipatione substrata, per quamdam fortitudinem procedente vestigio: & ciborum copiam, quantam ille voluit, ministratam, & epulas in deserto largissimas, cum multa millia pascerentur, quibus non cælitus manna fluebat, neque terra frugifera de sua natura res necessarias dabat, sed de ineffabilibus horreis diuinæ virtutis hæc munificentia procedebat: panisque præparatus ministrorum fructificatus in manibus, & amplificatus satietate comedentium, ita vt reliquæ multis aliis mensis copiam ministrarent, & de panum epulis totidem numero cophini, quot sunt apostoli, remanerent. Hæc itaque miracula videntes singuli, grauer valde respiciebant; sed & piscium epulas, quas maria non præbebant, sed ille qui etiam mari hoc genus inferuit: pro tantis beneficiis mordacitate concussi, & inuidentes suæ saluti, vt Domini bona paterentur, crimen hoc maximum iudicantes, aduersus Saluatorem & Christum magis accensum sunt, in multasque diuisi partes, aduersus semetipsos postea sunt conuersi, crucifixo Domino eos ad hanc poenam vtique compellente. Igitur quanta in oppressione sint passi, non victum porrigentes filii, sed eos pro victu negantes, & famis remedium carorum pignora facientes, longum est enarrare. Verumtamen vna est horum maxima valde calamitas, quod in totum mundum dispersi sunt, vt & cultus deficeret eorum, & Ierusalem pauimentum vix possit agnosci: ad quam eis ad hoc tantum licet accedere, quantum possunt defolationem eius in die lugere. Sed nos etiam huiusmodi habentes exempla, ad discordiæ mala procedimus. Heu mihi, quia ditati sumus in malis, & omnia tenebræ conceperunt, & operuerunt vniuersa, multum nouem plagis Ægyptiorum grauiora. Palpabiles tenebras iam timemus, ne fumus expectati illius ignis hæc præsentia comprehendat, ne in his Antichristus addit, & * tempus habeat suæ potentia nostra vitia præsentisque labores. Non enim contra bene valentium

*Exod. 10.** i. cor-
fessionis
opposito
nitentem.

muros accedit, aut caritate coarmatos aggreditur. Propterea inquit Ieremias in lamentationibus: *Ego defleo*, *Thron. 1.*
& quæro oculis meis fontes lacrymarum. Passiones sufficientes & voto sapientes, vt lamentationem operentur, & vterro doleo, non est quomodo releuetur dolor, aut quibus sermonibus hoc agatur, quia deuictis inimicis, a nobisipfis modo destruimur, tamquam vesani carnes proprias comedentes, nec sentientes quia alterutros iaculamur, & ab alterutris in fugam conuertimur. Nam si preces oblatæ vestræ potentia a religiosissimis episcopis Ægyptiaca provincia, & reuerendissimis clericis, cum veritate concordant, quæ magnitudo est relicta nequitia? aut vbi sic amarus terminus alicuius tragœdiæ poterit inueniri? Quis sine lacrymis in hac narratione grauitatem * philosophiæ non possit excedere, audiens mediatorem Dei & hominum, qui cum angelis stetit, qui cum archangelis choros egit, in venerabili paschæ tempore, quo etiam latrocinantium collegia requiescunt, arma non mouentur, prætoria nihil agunt, & vnum omnibus Christianis studium est, a rebus aliis vacantibus, Christo per orationis puritatem in passionis atque resurrectionis sacramento communicare, ab spiritaliter pariente matre fuisse protractum, & ab eis qui ab ipso in eo fonte nascuntur initiati, pariter & quia sacerdos sacrificiorum sine sanguine celebratorum necatus est, & manus sacrificia faciens, suo sanguine violata est, quia in multas partes ferro diuidebatur corpus eius, diuersis contumeliis sauciatum, & irrationali populo lusus effectum, viris atque mulieribus, atque iuuenibus calamitatem hanc pro pompa gerentibus, ignique contraditum, & pyramide tracta in ciuitate Christiana in cinerem dissolutum? Hoc tamen gestum est, vt per omnia elementa sacerdos victor existeret, in terra punitus, igne consumptus, in aerem dispersus, & vt assolet, per minutas partes & atoma direptus, ad vicinas aquas vndis effusus, ita vt nec sepulturâ sanctam promereretur, quæ etiam impiis non negatur. Quantum credendum est tunc paganos atque Iudæos taliter conspicientes, nostra mysteria derisisse? Hæc igitur erunt posteris fabulæ incredibiles & amaræ. Sed quis horum malorum auctor, si tamen accusatores veri sunt? Is vtique qui adhuc viuente

Concil. Ni-
ceni. Can. 4.

Luc. 4.

Dioscoru.

pontifice, in Marci sedem prorupit ascendere, & adultero modo thalamos inuiolabiles attentare, ad sacrum altare pedibus non lotis accedens, qui suis manibus pontifex ordinatus est, qui omnes simul patrum terminos commouit, & sententiam in sua damnatione prolatam ipse, sicut putauit, absoluit; & alio iudicio episcoporum non indigens, nefandam atque imaginariam ordinationem suam a damnatis episcopis, & hoc duobus, accepit, cum regulæ patrum sanctam & venerabilem colentium Trinitatem, vel tres episcopos corporaliter adesse in huiusmodi dispensationibus omnino prospiciant. Hic autem non tali obseruatione prouectus, quoniam non poterat virtute hanc bonitatem præfulis ecclesiæ Alexandrinæ transcendere; alium molitus est modum, per quem conspicuè contrario videretur, & idem passus, quod prouenit eis qui furoris immensitate cæcantur, & quidquid prius occurrerit eis, irrumpunt, licet sit quoquo modo parcendum: qui cum tales sint, alios medicare contendunt; neque hoc mansuete aut mitissime faciunt, sed velut quidam medicus imperitus, incidere solummodo & occidere præparatus, cui recte dicendum est: *Medice, cura teipsum*. Abstulit itaque de diptychis eum, qui lege & ordine ascensu spiritali honorandus erat; & conscripsit illum, qui dogmate tantorum episcoporum de pontificali cathedra proiectus est. His igitur ita gestis, ut dictum est, (non enim nos harum rerum integritatem nouimus, in ultimo quodam loco Ponti degentes) huiusmodi emendatio vestra tranquillitate nunc eger: quia nisi causa languoris ablata fuerit, non poterit sanitas reparari. Quia vero etiam de Concilio fecerunt memoriam hi qui multa primitus commiserunt, etiam de causa quiduis nos pati contingat, pro veritate licet sustinentes pericula non celamus, dum liberam potestatem & fiduciam utique sumpserimus: quatenus in nullo dissimilitudinis imago posita, principali figura disungi, & propterea sæpius veras sententia supplantari, multis utique propter honoris affectum atque potentiæ, qui neque præsumptionem, neque fastum, sed vitam deberent sequi, virtutum contraria facientibus, quique a veritate propterea diuelluntur, & cum eis abruptitur etiam multa pars plebis, cui mos est seditioni-

ANNO
CHRISTI
451.

tionibus congaudere, & cum volantibus pariter aduolare. Huiusmodi siquidem conspirationibus armatorum acquiescendum est, dum magis ordo episcopalis per miracula conquiratur. Quid enim de eis, qui Gregorii magni, ciuitatis nostræ episcopi, & aliorum eiusdem vocabuli episcoporum, & Basilii, & immortalitatis amatoris Athanasii dogmata sapiunt, aliud post tanta tempora potest credi? Aut aliquid conuertibiliter de inconuertibili poterunt cogitare, & secundis semper priora dissoluere, & non magis per quietem impetum tergiuersantium, semper quaestiones de Deo quaerentium, destruere, & aliquando post longas turbas, sanctis Dei ecclesiis pacis iura conferre? Sicut enim rerum materies, vehementi spiritu irruente, in semetipsa contrita, ignem & flammam sponte frequenter emittit, nequaquam prius hoc passa, donec spiritus flare cessabit: aut certe si celatus ignis in paleis, nulla respiratione flammæ concessa, neque ea quæ sunt vicina consumit, nec omnino valet extingui, sed pro flamma vapor quidem per paleas fertur in aera; si vero quamdam respirationem sumit, fumum conuertit in flammam: sic & nunc agitur, dum adhuc intus sunt querimoniam, quæ contra nos machinari noscuntur. Si vero conuenientes contra nos certamen decreuimus excipere, quod neque aures audiant, neque oculi videant aliquando, pia vestra potentia sceptrum imperii gubernante, metus est ne forsitan ad impudentissima bella perueniamus, & confusio magna præualeat, & nullam pacem alterutrum expectemus. Vnde considerandum est, quia iam rex cælestis ad ianuas est, nouissima sustineamus, & ipsum Dominum in gloria paterna venturum, iam non sub imagine, sed aperte respiciendum, iudicaturum omnem humanam naturam, timoris & spei futurorum ambiguitatem pendentem, & propter euentum vtriusque rei fortiter inhiantem. Quia vero etiam de his qui Calchedone conuenerunt, consulere nos vestra tranquillitas dedignata non est, dicimus, quoniam multitudinem illorum virorum respicientes fenectute sapientiaque pollentium, in cunctis spiritualibus donis admirandorum, super hæc & fidem glorificantium pii numeri, quos in Nicæna vrbe sanctus Spiritus congregauit, nec non & quos idem Spiritus in regia vrbe collegit,

Gregorius
Neocaesariensis
episcopus,
Sanctus magister
dictus.

cui etiam nos conformati esse dinoscimur, & pie conseruamus quæ ab eis prouisa sunt, & nunquam tantum Concilium denegamus. Hæc ergo breuiter piscatorie & non Aristotelice suggestimus. Si quid vero inerudite dictum est, aut velut ignorantibus compositionem ornatumque sermonis, aut velut a negotiis longe positus, veniam supplicamus vestram tribuere pietatem.

Euippus misericordia Dei episcopus metropolis Neocæsareæ sanctæ Dei ecclesiæ subscripti, & oro pacificum vestræ imperium pietatis longis conseruari temporibus pro sanctarum Dei ecclesiarum & totius orbis statu, piissime & Deo amabilis imperator.

Petrus episcopus Comanus, similiter.

Ioannes episcopus Polemonii, similiter.

Gratianus episcopus Cerafuntis, similiter.

LIII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PROVINCIAE HELLESPONTI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo terræ domino, possidenti caeleste regnum, perpetuo Augusto, imperatori Leoni, Seleucus, Vranius, Erythrius, Aelianus, Hyperitius, Paulus, humiles episcopi Hellepontii prouinciæ.

DIGNÆ sanctiones actuum vestrorum, qui vobis imperii retinacula * gubernarunt. Secundum fidem namque apostolicam, catholicamque virtutem vobis agentibus Deus potentiam mundi commisit, quam pace Deo placita gubernatis. Sancti itaque prouinciæ nostræ Deo amabiles episcopi conuenientes in vnum, relegere vestræ serenitatis epistolam & preces annexas, vt quod secundum sanctiones ecclesiasticas placeret, vobis indicaretur. Considerantes ergo prædictas preces, & earum lectiones velut oculis inspicientes, necem sanctissimi sacerdotis in venerabili baptisterii loco præsumptam, in quo etiam his qui pessima facinora committunt, refugientibus salus est; nec non & peregrinam quamdam & ineffabilem, quæ neque apud feroces barbaros agitur, in eius corpore factam rabiem, & non solum aduersus eum, sed etiam contra totius ordinem sacerdotii & pietatis pariter perpetratam, horumque scelerum Iudaica vesania